

ÚJ VÁROS

XXVIII. évfolyam
7-8. szám
2016. július-augusztus
www.ujvaros.eu
Ára: 480 Ft

FÓKUSZBAN AZ EMBER

Huszonöt éves
a közösségi gazdaság

	Amerikai Egyesült Államok: Living City www.livingcitymagazine.com
	Argentína: Ciudad nueva www.ciudadnueva.ar
	Belgium: Nieuwe Stad nieuwe.stad@pi.be
	Brazília: Cidade Nova www.cidadenova.org.br
	Bulgária: Nov Svyat fokbulgaria@gmail.com
	Cseh Köztársaság: Nove mesto novmesto@volny.cz
	Dánia: Ny Stad www.focolare.dk
	Franciaország: Nouvelle Cité www.nouvellecite.fr
	Fülöp-szigetek: New City ncmanila@skynet.net
	Hollandia: Nieuwe Stad www.focolare.nl
	Horvátország: Novi Svijet novisvijet@novisvijet.net
	India: Living city indiaczf@bom5.vsnl.net.in
	Japán: Uno focolareuno@gmail.com
	Kanada: Nouvelle Cité nouvellecite@focolare.ca
	Katalónia: Ciutat nova www.ciutatnova.org
	Kenya: Africa New City-Nouvelle Cité newcityafrica@mbambu.com
	Kína: San Sing
	Kolumbia: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com.co
	Korea: Kumul kumul@focolare.or.kr
	Lengyelország: Nowe miasto focfemwarszawa@rubikon.pl
	Libanon: Al-madina al-dzsadida Cifenouvelle@terra.net.lb
	Litvánia: Naujasis Miestas info@focolare.lt
	Mexikó: Ciudad Nueva ciudadnueva@focolaremex.org
	Nagy-Britannia: New City www.newcity.co.uk
	Németország: Neue Stadt www.neuestadt.com
	Pakisztán: Hayat rosam@comsats.net.pk
	Portugália: Cidade Nova www.cidadenova.org
	Románia: Oraş Nou edituraorasnou@yahoo.it
	Spanyolország: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com
	Svédország: Enad Värld
	Szerbia: Novi Svet novisvet@kc.org.rs
	Szlovákia: Nové Mesto novemesto@nexta.sk
	Szlovénia: Novi svet www.novisvet.si
	Uruguay: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.focolare.org.uy
	Venezuela: Ciudad nueva ciudadnueva@etheron.net

Tartalom

Aktuális

- 4 Alternatív környezetvédelem
Román Zsuzsa
- Egy korszakváltás csírái
Tóth Pál
- Esélyt az utolsóknak!
Prokopp Katalin
- Az első pánortodox zsinat
Prokopp Katalin

Nézőpont

- 6 Göbel Ágoston
Kovács Bertalan
Tóth Pál

Fókuszban

- 8 Az ember a középpontban
Rangics Máté
- Vállalkozni - hittel,
méltósággal, felelősséggel
Kovács Bertalan

Társadalom

- 13 Baby Workout
Bohán Zoltán

Interjú

- 14 Keresés, bátorság, remény
Irena Socha

Aktuális

- 16 Összetéveszthetetlen
Annamaria Zanzucchi

Színes riport

- 18 Nővé cseperedni, szépen
Simkó Zsófia

Lelkiség

- 20 Az élet igéje - július
Fabio Ciardi
- 21 Az élet igéje - augusztus
Fabio Ciardi

Az ige élete

- 22 Kettesben Jézussal
Rendhagyó családi ünnep

Élő forrás

- 23 A gyöngyszem
Chiara Lubich

Társadalom

- 24 A párbeszéd elvei
Jesús Morán
- Kölcsönös felzárkóztatás

Életmód

- 26 Családi csatározások
Visy Petra
- Két szerető szív - egy hajlék?
Maria e Raimondo Scotto

Mese

- 28 Mosolygó alma
Móra Ferenc

Kultúra

- 30 Inspiráló arcképcsarnok
Körmendy Imre
- Eldobjuk a vaskalapot
Göbel Gergely

- 31 Okos kavics
Vittorio Sedini

PUZZLE, AMINEK TÉTJE VAN

Június 26-át írunk, ma este volt a belga–magyar meccs. A foci-Eb az elmúlt két hétben fokozatosan került érdeklődési területeim hátsó zugai-ból egyre előkelőbb helyre. A legkülönbözőbb barátok, sőt barátnők is szakértőt meghazudtoló részletességgel és lehengető lelkesedéssel elemeztek játékosokat, gólokat, helyzeteket. A mieinkét. Éttermek, terek teltek meg a csoportos élményre vágyókkal, a megszállottabbja a Franciaországba utazásra se sajnálta a pénzt és az időt. Együtt drukoltunk a magyaroknak, hisz minden győzelmüket kicsit magunkénak is éreztük. Tegnap, mire már engem is hatalmába kerített a drukkolási láz, belga barátnőm a következő üzenettel lepett meg: „Szorítok, hogy Magyarország nyerjen!” Pascale-lal nem futó „folklór” találkozás, hanem több év alatt szerzett közös élmények kötnek össze, mégis meglepett ez a hozzáállás. Hazudtam volna, ha azt írom, én nekik drukkolok, azt válaszoltam, hogy ha a belgák nyernek, én is örülni fogok az ő családjával együtt. Közhelynek számít, hogy a közös ellenség felmutatásával lehet ideig-óráig látszólag működő egységet teremteni. Szerencsére itt nem ellenségről, hanem ellenfélről van szó.

Mi és ők, te és én. Hányszor rajtakapom magam, hogy kategóriákba sorolom be és minősítem az embereket. Végül egy szétszedett puzzle darabjaira hasonlít fejünkben a világ, és csodálkozunk, ha a széttöredezetségi érzése eluralkodik rajtunk. Egy civil szervezet munkatársától hallottam, nagyon odafigyelnek, hogy mikor a támogatóikról beszélnek vagy írnak, a melléknév után ott legyen az „ember” főnév: rászoruló ember, fogyatékkal élő ember... hisz beszédünk visszahat gondolatainkra. Elgondolkodtató, milyen sok ember neve mellett, sőt helyett használunk jelzőt. Belga vagy magyar, úrgazdag vagy hajléktalan, liberális vagy konzervatív. A piaci kifőzde eladóit, akiktől ebédet szoktunk vásárolni, még csak nem is a kifőzde hivatalos nevével nevezzük a kollégáimmal, hanem van a *kivételezős*, aki az ismerőseit előreengedi a sorban, van az *olajos*, akinek egyszer túl zsiros volt a főztye... Mit tehetünk a társadalmunkra

A napi híreket hallgatva eluralkodhat rajtunk a széttöredezetségi érzése.

jellemző, és annak minden sejtjébe betüremkedő széthullás ellen? Bátorítóak a lapban olvasható hiteles, komoly kezdeményezések, mint a pánortodox zsinat, a közösségi gazdaság projektjei, az ACAY misszió szociális tevékenysége, a kisebb-nagyobb nemzetközi összejövetelek a NetOne konferenciától a lublini eseményen keresztül a krakkói Ifjúsági Világtalálkozóig. Az életige a jóindulat, a könyörületesség megélését ajánlja eszközül. Ha pedig sikerül emberként tekintününk a másokra, belefoghatunk a párbeszéd művészetének egész életünkön át tartó tanulásába, amelynek ismérveit a *Társadalom* rovatban János Morán hét pontban foglalja össze. A puzzle széthullott darabjai egységes képekké állhatnak össze, ha az emberségünk okán egymásba illő darabokat kitaró munkával összerakjuk. ■

Alternatív környezetvédelem

„Sikerült reménykeltően bemutatni, hogy az önjáné-
kozásra nyitott ember választ tud adni korunk környe-
zeti kihívásaira” – így értékelte Luca Fiorani, az *EcoOne*
Nemzetközi Ökológiai Hálózat koordinátora a Budapesten
május 27–29-ig megrendezett konferenciát. A „Kapcsolatok,
környezettudatosság és társadalmi felelősség” témáit
járták körül civil szervezetek képviselői, egyetemi tanárok,
kutatók, közhivatalok munkatársai, környezetvédők és
diákok. Többen érkeztek külföldről, néhányan még az
óceánon túlról is.

„Milyen típusú ember képes a környezetét óvni és gon-
dozni?” Erre a konferencia bevezetőjében feltett kérdésre
válaszolt előadásában Miguel Panão, a portugáliai Coimbrai
Egyetem tanára. Antropológiai szemszögből világította
meg a személyt, aki önmagát ajándékozza másoknak és a
természetnek. Felszólalását élénk vita követte. A második
blokkban az előadók teológiai, klimatológiai, gazdasági
és politikai nézőpontból világították meg a kapcsolatok
és a kölcsönösség szerepét az ökológiai problémák elleni
küzdelemben. A tudományos előadások után a gyakorlati
tapasztalatok bemutatása következett, majd öt fiatal kutató
vehette át az elismert fizikusról, a Fokoláre Mozgalom
tagjáról, elnevezett Piero Pasolini-díjat magas színvonalú
előadásáért. Legközelebb Ázsiában, a Fülöp-szigeteken
találkoznak majd a hálózat tagjai. További információk
kérelhetők az info@fokolare.hu e-mail címen. ■

Román Zsuzsa

Egy korszakváltás csírái

Immár húsz éve annak, hogy Chiara Lubich átvette
első díszdoktori oklevelét a Lublini Katolikus Egye-
temen társadalomtudományok témában. „Chiara
Lubich a Fokoláre Mozgalomban kifejtett tevékeny-
ségén keresztül az egység evangéliumi karizmájából
merítve a társadalmi integráció területén új jelenséget
hozott létre” – hangsúlyozta Adam Biela, az egyetem
társadalomtudományi karának akkori dékánja. – „Élő
bizonyítéka annak, hogy a társadalomtudományokban
lehetséges egy új paradigma.” Biela professzor szerint
az „egység paradigmája” a természettudományokban
lezajlott „kopernikuszi fordulathoz hasonló korszakváltó
szerepet fog játszani a társadalomban”. A tudomány
világának ezt az elismerését tizenöt további díszdoktori
kitüntetés követte a világ különböző egyetemei részéről.
Húsz év elteltével a neves lengyel katolikus egyetemen
egy nemzetközi kongresszus keretében voltak mérleget:
Milyen eredmények születtek az egység karizmájának
szellemében a pszichológia, a gazdaság, a pedagógia,
a szociológia és a politikatudomány terén? A kilencven
előadó között a nemzetközi kutatás élvonalába tartozó
neveket is találtunk, mint például Stefano Zamagni
közgazdász a Bolognai Egyetemről, Catherine Belzung
neurobiológus a Tours-i Egyetemről, John Raven
pszichológus a Manchesteri Egyetemről. A kongresszusi
folyó termékeny párbeszédben több olyan kutatási
programot mutattak be, amely a társadalmi, gazdasági
és politikai integrációt segíti Európában és szerte a
világon. ■

Tóth Pál

Magyar Kurír

Esélyt az utolsóknak!

Afrikától Ázsiáig a világ elmaradott régióiban sok szerzetes dolgozik a legkiszolgáltatottabb emberekért, és veszi fel a harcot a körülmények-
kel. A *Mária Misszionáriusai* renchez tartozik négy nővér a Fülöp-szigeteken, Manilában. Ők a fiatalokért élnek az ACAY misszió segítségével. „Első programunkban, az *Élet iskolájában* olyan lányokkal foglalkozunk, akiknek erőszakban, bántalmazásban volt részük. Segítjük őket, hogy újra megtalálják méltóságukat, kiegyensúlyozott nőként tudjanak élni. A *Második Esély* programunk keretein belül a súlyos büntetteket elküldött fiatal férfiakkal foglalkozunk, felkészítjük őket a börtönből szabadulásra, majd segítjük a társadalomba való visszailleszkedésüket. Módszerünknek köszönhetően ezeknek a fiataloknak kevesebb mint 10%-a esik vissza. Létrejött a harmadik, a *Család Program* is, amelynek keretében a fiatalok szüleivel törődünk” – meséli Fábian Edit Mirjam szegedi származású nővér.

A 18 éve született kezdeményezésbe ma már mintegy kétezren kapcsolódtak be. A természeti katasztrófák a szigeteken tovább mélyítik a szegénység és a társadalmi osztályok közötti hatalmas különbségek okozta sebeket. Ezért a nővérek az utóbbi években egy, a 2013-as Jolanda tájfun által teljesen elsodort tengerparti falu, Sta Cruz lakóit is támogatják.

Miriam nővér és közösségi társai kérésére a ShoeShine videóblog stábja egy online filmsorozatot készít *Faces of Love* címmel a misszióról. A készülő filmről és ennek támogatási lehetőségeiről a shoeshine.hu/facesoflove weboldalon találunk tájékoztatást. ■

Prokopp Katalin

Megyer Kurír

Az első pánortodox zsinat

Ötvenöt éve fogalmazódott meg Atenagorasz ökümenikus pátriárkában a vágy, hogy az ortodox egyházak egymásra találjanak. Ez a próféta készítése soha nem halt el, és az egyházak vezetésében és sejtjeiben tovább élt. 2016. januárjában a testvéregyházak egyhangúlag döntöttek az első pánortodox zsinatról, melyet 2016. június 20-tól 26-ig, Kréta szigetén tartottak meg. A zsinaton az előkészítő megbeszélések ellenére a tizennégyből csak tíz patriarkátus jelent meg. A legjelentősebb távolmaradó a mintegy százötven millió főt képviselő moszkvai patriarkátusé volt, amely jelezte, még további előkészítés szükséges a zsinathoz.

2016. június 19-én, a julián naptár szerinti pünkösdön megtartott nyitó Szent Liturgián kérték a pátriárkák a Szentlélek jelenlétét. „Küldetésünk az ortodox egyház és híveinek egysége – hangsúlyozta I. Bartolomaios ökümenikus pátriárka. – Félretéve az eltérő etnikai származásunkból fakadó problémákat, könyörgünk a Paraklitoszhoz, hogy szálljon le mindannyiunkra, és ezáltal Annak világosságával eltöltve, aki a fény, az élet, és a bölcsesség lelki forrása, az igazság, a tisztaság és remény üzenetét adhat a világnak.”

A zsinatnak hat fő témája volt: az ortodox egyház missziója a világban, a diaszpóra, az autonómia, a bűntudat, a házasság és a más keresztényekkel való kapcsolatok. Az ortodox egyházak önállóak, és a zsinat – amelynek megtartása a jelenlévők szándéka szerint mostantól szokássá válik majd –, egy olyan egyeztető fórum, melynek létrejötte belülről fakadó igénye az egyházaknak. ■

Prokopp Katalin

SPORT

Soha nem érhet véget

Göbel Ágoston

Marseille. Június tizennyolcadika. A legendás kikötőben – ahol a biztonság kedvéért még egyszer körbenézek, hátha megtalálom Rejtő Jenő méltán népszerű helyszínét, a „Kávéház és étterem a veszett kutya” címzett fogadót – több tízezer magyar szurkoló gyülekezik, indulunk a Velodrome Stadionhoz. Izlandi szurkolótársaink a fák adta árnyékból, a marseille-i lakók pedig az ablakukból nézik széles mosollyal, hogyan skandálja majd harmincezer torok a Ria-ria-Hungáriát, hogyan énekeljük a magyar népmesék dallamát és hogyan kunyerálunk sört az utcai árusoktól. Közben a francia köztévében elismerően beszélnek arról, hogy a magyar szurkolók vonulása után tisztaság maradt az utcákon. „Ők ilyet még nem láttak.” A stadionban leírhatatlan hangulat köszönt és a már sokak számára ismert sport-himnusz: *Az éjjel soha nem érhet véget!* Sokkhatásként kapjuk az izlandi gólt, ami után még jobban, elemi erővel szurkolunk Király Gabiéknak. Az egyenlítő találatot szinte együttes erővel viszi be focista és szurkoló... Napjainkban most ez a legnépszerűbb téma. Foci, foci és foci. Valóban csak ennyiről lenne szó? Múló „együtt örvendezésről”? Fontosnak tartom megjegyezni, hogy emberemlékezet óta nem volt semmi (olimpiai aranyak, rendszerváltás, világbajnokságok, millenniumi ünnepségsorozat, Oscar-díj, stb...), ami ilyen örömet okozott volna nekünk, mint ez a siker az Európa-bajnokságon. Azt tapasztalom, hogy rengeteg ember, nagyon sokan akarnak részesévé válni ennek a sikernek. Nem szeretnék szólamokba belemenni, de mivel a marseille-i tapasztalat és a többi mérkőzés adta tüzes lelkesedés elevenen ég bennem, ezért csak kikíváncozik: micsoda vágy lappangott ebben a nemzetben az összefogásra, amit eddig semmi sem tudott vezényszóra megteremteni, viszont ennek az egyszerű sportsikernek sikerült! Csodálatos, hogy mindez elemi erővel hat vissza sportolóinkra. Azt kívánom, éljünk még át sok ilyet más területeken is. És nemcsak azért, mert már itt kopog az ajtóban a riói olimpia. ■

TUDOMÁNY

A világ kezdete

Kovács Bertalan

Június második felében Henry Schaefer, elméleti kémia professzor Budapestre látogatott. Az Akadémián megtartott szakmai bemutatkozását egy másik, világnézeti előadás követte az ELTÉ-n, *Az ősrobbanás, Stephen Hawking és Isten* címmel. Schaefer professzor amellett, hogy szakmájának egyik legnagyobbika – több mint 1500 publikációja jelent meg –, elkötelezett keresztény, amelyet büszkén vállal a tudományos közösség és minden ember előtt. Ezenkívül tudósként különösen szívügyének érzi, hogy a vallásos szemléletmódot és a tudományos gondolkodást közel hozza egymáshoz. Könyve is jelent meg ebben a témában *Tudomány és kereszténység: ellentmondás vagy összefüggés?* címmel.

Elméleti kémikusként alapos jártasságra tett szert a kozmológia területén, amely meggyőződése szerint nemcsak tudományos, hanem mély filozófiai tartalmat is hordoz. Milyen az univerzum szerkezete? A fizikai valóság öröktől fogva létezett, vagy volt kezdete? Ha volt kezdete, ki teremtette? Budapesti előadása alkalmával szenvedélyesen és meggyőzően állt ki amellett, hogy a modern fizika elméletei és az ürteleszkópok tapasztalatai az ősrobbanás elméletét igazolják, vagyis hogy az univerzumnak volt egy kezdete, amiből az is következik, hogy valaki teremtette. Számára ez a valaki a kereszténység Istene, aki Jézusban megtestesült és köztünk élt.

Szívmelengető volt ezt a hiteles tanúságtételt hallani, különösen egy olyan személytől, aki a tudományos életben is komoly kvalitással rendelkezik. Egy kutatónak azonban nem lenne szabad elfelejtkeznie a tudomány autonómiájáról a hitbéli kérdésekkel szemben, különösen akkor nem, ha olyan területet kutat, amely átvándorol a metafizika birodalmára is. Igen, kétségtelen, hogy a világ szépsége, rendezettsége egy szerető Teremtőre utal, ám ez nem egy tudományosan bizonyítható tény. A hit ajándék, amely különösképpen a szívünket veszi birtokba, szemben a józan ésszel, amelyhez az elménkre van szükség. E két tevékenység, mely igazán emberré tesz bennünket, bár egymással harmóniában áll, mégsem ugyanaz. ■

A bizalom hálózatai

Tóth Pál

A brit népszavazás kimenetele az európai egységfolyamat komoly kudarca, a referendum pusztá ténye is egy súlyos válság jele. Romano Prodi nemrég így nyilatkozott erről egy interjúban: „Európa megosztott. Még mindig gazdasági kolosszusnak számít, de a világpolitikai döntésekben a súlya nulla. Vegyük az ukrán, a szíriai vagy a líbiai válságot. Európa mint valami vazallus követi a másutt meghozott döntéseket. Szerény gazdasági növekedést mutat, de a nemzetközi politikában nincs sehol.”

Az eredeti elképzelések szerint a maastrichti szerződés célja nem csupán a valutaközösség, hanem egy igazi politikai unió létrehozása lett volna, közös kül-, védelmi és szociálpolitikával. Amikor 1991 decemberében a tárgyaló felek asztalhoz ültek, az egy évvel korábban soros elnök Olaszország által előterjesztett javaslatból már csak a pénzügyi rész maradt meg. A német újraegyesítés ugyanis aggodalommal töltötte el az olasz, francia és brit partnert. Andreotti cinikusan megjegyezte: „Annyira szeretem Németországot, hogy kár, hogy nem kettő van belőle.” Helmut Kohl nagyságát jelzi, hogy erre Thomas Mann szavaival reagált: „Jobban szeretnék egy európai Németországot, mint egy német Európát.” Kohl sem tudta megakadályozni azonban azt a bizalmi válságot, a kölcsönös gyanakvásra és egymás sakkban tartására épülő politikát, ami rányomta a bélyegét a rákövetkező évekre, és aminek a végkifejletét Nagy-Britannia kilépésében láthatjuk, beláthatatlan következményekkel.

Vajon megállítható-e ez a folyamat? Egy önálló nemzetállamok laza szövetségére épülő unió képtelen határozott külpolitikát folytatni, egy „erősebb” Európához azonban több bizalom kellene, csak így oldhatjuk meg azokat a problémákat, melyeknek eredői másutt vannak, és ahová a megosztottsága miatt legyengült Európa keze már nem ér el.

Európa válaszóhoz érkezett. A kudarcból tanulhatunk: új Brüsszelre van szükség, emberközeli politikára, bizalomra az európai nemzetek között. Ez nem csak a politikusok dolga, hanem az európai polgároké is. ■

© Depositphotos.com/ Szirtesi László

commons.wikimedia.org

A futball-Eb sikerei egygé kovácsolták a magyarokat.

Henry Schaefer, világhírű amerikai elméleti kémikus hazánkban járt.

Érdeemes levonni a Brexit tanulságait.

Flickr/ portallgda

AZ EMBER A KÖZÉPPONTBAN

A közösségi gazdaság idén májusban ünnepelte 25. születésnapját. Tartalmas és küzdelmekkel teli huszonöt év zárult le.

Flickr / EdC - Online

elvei szerint működő vállalkozások száma – és főleg teljesítménye – pedig lassan, majd egyre gyorsabban csökkent. Az új irányvonalat, ami vonzó és megvalósítható lehet a vállalkozások számára, mégis az elmélet teremtette meg. A közösségi gazdaság alapvetően nem a javak újraosztásáról és a megtermelt pénz szegények közötti közvetlen szétosztásáról szól, hanem az üzleti működés során az ember középpontba helyezéséről, a kölcsönösségről és a kapcsolatokról. Tehát egy jobb és igazságosabb világ építésére törekszik: a szegénység gyökerét szeretné megszüntetni. A kapcsolatok minőségének silány, embertelen volta vagy hiánya az oka a szegénységnek, így minden esetben ez az első feladat, hogy létrehozzuk vagy rendezzük a kapcsolatokat.

Minden érintettet megfelelő szinten kell kezelni, a kapcsolatok során a birtoklás kultúrája helyett az adás kultúrájának kell érvényesülnie a vállalat tevékenysége kapcsán.

A dolgozóknak a lehető legjobb körülményeket biztosítani a munkavégzéshez, a beszállítókkal, ügyfelekkel való kapcsolattartás mind ebben a szellemben történik: a kapcsolatok a legfontosabbak, és minden a kapcsolatokból következik. Az adott ember megismerése, a megfelelő kapcsolat felépítése legyen az első az anyagi támogatás

Negyed évszázad távlatából kijelenthetjük, hogy legalább ennyi idő kellett ahhoz, hogy Chiara Lubich elképzelése megérjen, és egy valódi, nemzetközi kezdeményezéssé lépjen elő. A testvériség, az elméleti, lelki rész, és a gyakorlati rész, ami az üzleti sikerességet, hatékonyságot jelenti, ugyanolyan fontos, és a kettő együtt kell, hogy előre haladjon. Chiara, mivel nem volt közgazdász, „start” típusúan hirdette meg a közösségi gazdaságot. Volt egy gondolata, elmélete, amit a Fokoláre Mozgalom vállalkozóira bízott, hogy valósítsák meg elsősorban gyakorlati szinten. Fontos, hogy professzionális

vállalkozásokat működtessünk vagy hozzunk létre, amelyek a piaczgazdaságban hatékonyak, de a kölcsönösség és a megosztás elvei szerint működnek. A kezdet kezdetén, 25 éve, hirtelen sok vállalkozó csatlakozott a közösségi gazdasághoz, azonban a lelkesedés alábbhagyott néhány kőbe vésettnek hitt és talán nem megfelelően kezelt vagy értelmezett szabály miatt, ami a cégek pénzügyi terheit növelte, és nem volt lehetséges a vállalkozó megfelelő jutalmazása, aki legtöbbször az életét tette fel a cégére. A hangsúly így konkrét vállalkozói motiváció hiányában átkerült az elméletre. A közösségi gazdaság

előtt, a Katolikus Egyház társadalmi tanításaiban is megtalálható szubsidiaritás elve alapján. A cégek ilyen módon a klasszikus vállalati működéshez képest több szerepet vállalnak. A profitot nem kizárólag a kapitalista szemléletmód szerint, a pénzteremtés mércéjével mérik, hanem a társadalmi hasznosságot is fontosnak tartják, azt célként tűzik maguk elé. Gondolkodásmódjukat és működésüket az egoista, „magamért csinálom” szemlélet helyett a lelki és közösségi irányba változtatják, ahol a „mi” megközelítést alkalmazzák, és közösségi szemléletmód alapján *együtt* dolgoznak minden érintettel közös céljaikért.

Mivel a közösségi gazdaságban központi szerepet töltenek be a vállalkozók, szükség van az utánpótlásra, ezért három napos műhelymunkát szerveztek Loppianóban, Firenze közelében, ahol azon dolgoztak a résztvevők hogy milyen módon lehetne inkubátorokat létrehozni a világ különböző pontjain, amelyek a közösségi gazdaság irányelvei szerint működnek.

Ezen a tanácskozáson én is részt vettem. Világossá vált számomra, hogy erre a munkára azért is volt szükség,

Martina Moura

mert az a központi titkárság, mely a közösségi gazdaság létrejötte után nem sokkal alakult meg, felismerte, hogy a modellt magukénak valló vállalkozók egyre idősebbek lettek és nincs utánpótlás. Ezenfelül a legtöbb cég nem tudott megfelelni a XXI. századi piaci követelményeknek, a versenyhelyzetnek, és sokszor a túlélésért küzdöttek, vagy akár be is zártak. Nem volt, aki újraszervezte vagy továbbvitte volna a vállalkozást.

Magyarországon a legfontosabb a vállalkozói kultúra oktatása, amiben tisztes lemaradással rendelkezünk. Fontos lenne egy olyan közösség szervezése, ahol az érdeklődő fiatalok megismerhetnék, hogy mit jelent vállalkozni, és alternatívát

felmutatni a multicégeknek való elhelyezkedéssel szemben. A közösségbe bekerült fiatal résztvevőkre alapozva lehetne később inkubációs folyamatot indítani. Egészen biztos vagyok abban, hogy sok olyan cég van Magyarországon, amely a közösségi gazdaság alapelveit magáénak érzi, de eddig nem csatlakozott hozzá. Ezeknek a vállalkozásoknak felkutatása és hálózatba szervezése fontos feladat a következő évrre, a segítségükkel képzelem el a fiatalok vállalkozóvá válásának elősegítését. A magyarországi közösségi gazdasági csoport – melyet én magam koordinálok – készen áll a találkozásra az érdeklődőkkel. (Kapcsolatfelvétel céljából az ujvaros@ujvaros.eu címre lehet írni.) ■

ALAPPILLÉREK

Chiara Lubich kezdeményezésére, az 1991-es braziliai utazás alkalmával született a közösségi gazdaság terve: ezzel próbált válaszolni a sao paolói szegénynegyedekben élő emberek rendkívüli nyomorára. Aki csatlakozik a közösségi gazdasági projekthez, szabadon úgy határoz, hogy a tulajdonában lévő cég nyereségét felosztja,

- hogy ezzel segítsen a súlyos anyagi nehézségekkel küzdő embereken, kezdve azokon, akik vele egy közösségbe a Fokoláre Mozgalomba tartoznak;

- hogy az „adás kultúrája” szerint élő embereket képezzen, mert nélkülük nem lehet a közösségi gazdaságot megvalósítani;

- hogy a vállalkozása fejlődjön.

„A birtoklás kultúráján alapuló fogyasztói gazdasággal ellentétben a közösségi gazdaság az adás gazdasága. Nehezen megvalósítható, hősies elképzelésnek tűnhet. De mégsem az, mert az Isten képeire teremtett ember a szeretetben, az adásban találja meg saját megvalósulását. Létezésének legmélyéből fakad ez a késztetés, legyen bár hívó, vagy nem hívó. Ez a megállapítás az alapja - melyet alátámasztanak tapasztalataink - a közösségi gazdaság világméretű elterjedésébe vetett reményünknek.”

Részlet Chiara Lubich 1991 májusában a braziliai fokoláre közösségnek mondott beszédéből.

Forrás: www.fokolare.hu

Vállalkozni – hittel, méltósággal, felelősséggel

Prokopp András tájépítésszel életéről, munkájáról, keresztény hivatásáról beszélgettünk Budapest egyik barátságos parkjában.

Mesélsz egy kicsit a szakmádról?

Tájépítésszésként végeztem 2006-ban. Ez egy mérnöki munka: minden ide tartozik a kiskerttervezéstől egészen a várostervezésig, vagy a zöldfelületi rendszerek kialakításáig. Ahhoz képest, amit tanultam, más irányba mozdultam el, inkább a kivitelezés, és nem annyira a tervezés irányába. Sok tapasztalatom van a szervezés, koordinálás területén, már fiatalként is részt vettem találkozók, összejövetelek szervezésében. Ez független attól, hogy épp tájépítész lettem, ezt más területen is lehetne kamatoztatni.

Diplomád megszerzése után 7 évig dolgoztál egy környezetépítészeti kivitelező cégnél, amikor megérett benned a gondolat, hogy saját vállalkozást alapíts. Honnan jött az ötlet?

Így van, miután végeztem, rögtön elkezdtem dolgozni ennél a cégnél.

Hét év után azonban úgy éreztem, hogy megállt a fejlődési lehetőség, szakmailag, emberileg, anyagilag is. Nagyon sok döntést kellett önállóan meghoznom, és felmerült bennem a kérdés, hogy miért nem magamnak csinálom mindezt. Előtte sose gondoltam arra, hogy vállalkozó legyek.

Volt egy döntő pillanat?

A döntésem előtt volt egy projekt, ami nagyon nehezen ment. Akkor már gondolkoztam rajta, hogy váltani kéne, de nagyon el voltam merülve a munkában. Egyszer aztán egy barátom meghívott a Fokoláre Mozgalom egyik találkozójára, ahol a közösségi

gazdaságról volt szó. Elkéredzkedtem a főnökömtől és elmentem. Lelkileg nagyon nehéz időszak volt ez, mert aggódtam, hogyan tudom majd végigvinni a projektet. De aztán kiszakadtam ebből a környezetből, és a találkozón megszületett bennem az elhatározás, hogy saját vállalkozást indítsak. A döntést közösen hoztuk meg Petrával, a feleségemmel, és így vágtam bele a vállalkozói létbe.

Ez azért egy elég nagy döntés. Biztosan volt valami mélyebb motivációd is.

Úgy gondoltam, hogy ha már vállalkozok, akkor szeretném belevinni a keresztény életemet. A munkám során találkoztam egy olyan világgal, amivel egy átlagos keresztény-középosztálybeli általában nem találkozik, ez pedig a munkás réteg. Ők azok, akik följárnak vidékről, reggel 4-kor indulnak, napi 10 órát dolgoznak, aztán este 8-ra vannak otthon. Ha dolgoznak, az a baj, mert nincsenek otthon, ha nem dolgoznak, akkor az a baj, mert azzal a kevéssel is rosszul gazdálkodnak, amijük van. Ők egy teljesen más világ, akiket nem lehet úgy megszólítani, hogy „gyere el egy ifjúsági találkozóra”. Az is benne volt a döntésemben, hogy láttam ezeket az embereket, és szerettem volna valamit konkrétan tenni is értük: annak van igazán értelme, ha munkát és kenyeret tudunk nekik adni.

Hogy sikerül együtt dolgozni a munkásaiddal?

Gyakran hallottam, hogy egy vállalkozó sose lehet elégedett a munkaerővel, és úgy érzi, hogy 100%-os munkás nincsen. Néha észreveszem magamon, hogy „pénztermelő eszközként” tekintek a dolgozóimra. Persze megnézem a számokat, hogy azon a munkán, amit elvégeztek,

A kertépítés munkafolyamata és szemet gyönyörködtető eredményei.

nyertem vagy éppen vesztettem, de ettől el kell tudnom vonatkoztatni. Tisztelni próbálom az emberi méltóságukat, amit azzal is kifejezek, hogy munkát adok nekik. Egyik nap például kiderült, hogy az egyik munkásom rokona, aki néha nálam is megfordult, váratlanul aznap reggel fiatalon meghalt. Ebben a helyzetben annyit tudtam tenni, hogy meghallgattam őket, később pedig elmentem a srác temetésére, ami december 23-án volt, így a családomtól is kért megértést. Ez télen volt, amikor nem volt annyi munka, ezért tartós élelmiszert is vittem nekik. Egy másik alkalommal pedig meghívtak egyikük esküvőjére, amin a rokonságon kívül jóformán csak mi voltunk jelen a családommal.

Mit jelent egy vállalkozást a közösségi gazdaság szellemében működtetni?

Töreksem arra, hogy a gondolkodásmódom alapja az legyen, hogy tevékenységgel értéket teremtsék. Mindig emlékezniem kell rá, hogy elsősorban Isten tőkéjével gazdálkodom. Mikor lezárom az évet, akkor

Prokopp András albumából (4)

fontos, hogy a nyereségből mindig adjak Istennek is, vagy ha nincs nyereségem, akkor is legalább 1000 forintot ajánljak fel valamilyen fontos célra.

Vannak konfliktushelyzetek?

Én ebben nem vagyok erős, inkább konfliktuskerülő vagyok, de a munkásokkal néha kemény kézzel kell bánni. Ami szintén szeretet. Ez néha furcsa, mert van olyan munkásember, aki az apám lehetne, de meg kell neki mondani határozottan és tisztelettel, ha valamit nem jól vagy nem helyesen csinál.

Fotó: Prokopp András albumából (2)

hogy megvárjuk a telet, mert olyankor mindig szokott roskadni a föld, és majd tavasszal jelentkezem. Pár hete felhívtam őket, hogy mit tehetek, és a megrendelő megköszönte, hogy nem felejtettem el. Talán azt gondolta, hogy eltűntem, és ez a munka nem lesz teljesen befejezve. Hajlottam arra, hogy hagyjam az egészet, de úgy éreztem, vállalnom kell. Végül megbeszéltük, hogy majd ősz elején visszatérünk rá, és megcsináljuk.

A Fokoláre Mozgalomban azt tanuljuk, hogy ha szeretünk, az lehozza a mennyországot. Te ezt megtapasztalod?

Gyakran nem hiszek a gondviselésben, és esetleg aggódom... De nagyon sok konkrét esetben megtapasztalom, hogy a gondviselés működik. Az a tény, hogy három szezont eltelt, és télen nincsen sok munka, mégis sikerült átélni ezeket az időszakokat: ez is a gondviselés jele.

Nagyon sokféle emberrel találkozom. Vannak a nagyon gazdag emberek, akiknek néha kerteket építünk, akik luxusban élnek. Tőlük én néha alacsonyabbnak érzem magamat. Aztán vannak a munkások, akikről korábban beszéltünk, akikre úgy tekinthetnénk, mint az alacsonyabb réteg... de nem, Isten előtt egyenlőek vagyunk. És ha ezek az emberek szeretve érzik magukat, mert megpróbálom megoldani nekik a dolgokat, akkor megvan tőlük a visszacsatolás. Ez érződik.

Fontos szempont, hogy a vállalkozásban ne a profittermelés legyen a kizárólagos cél. Nyilván kell a profit, mert különben nem fenntartható a cég, de az elvállalt munkát akkor is első osztályúan kell elvégezni, ha éppen úgy veszteséges. Amikor látszólag nincs *happy end*, az is Isten akarata. Utólag mindig összeáll a kép. ■

Hogyan próbálsz ezt a szemléletmódot átültetni a gyakorlatba?

Ami először eszembe jut, az a kommunikáció. Keresztényre lefordítva: Jézust látni a másokban. Az, hogy minden feladat, megoldandó helyzet vagy konfliktus esetén merjek őszintén kommunikálni. Gyakran van bennem egy félelem, mit fog vajon szólni a megrendelő, ha nem érek oda időben, vagy valami nem úgy alakul, ahogy eredetileg megbeszéltük. Ezek lehetnek kicsi vagy nagy dolgok. Korábban nehezemre esett, hogy ilyenkor felvegyem a telefont, és elmondjam, mi a helyzet, de megtanultam, hogy mindent azonnal meg kell beszélni, és az esetek legnagyobb részében kiderül, hogy az valójában nem is gond, pont úgy jó, vagy ha éppen gond, akkor is megoldható. Szembenézni a dolgokkal, és azonnal megbeszélni: úgy gondolom, ez lényeges.

Volt tavaly egy apró munka: egy járdát, pici lépcsőt kellett építeni, amit egy nagy feltöltés előzött meg. Jeleztem, hogy tömöríteni kell, és igyekeztünk is, de nem sikerült tökéletesen, és aztán a járda megsüllyedt 5-10 cm-t. Nem olyan komoly dolog. Tavaly ősszel végül abban maradtunk,

Hogyan nézel szembe a nehézségekkel a vállalkozásban?

Amikor elkezdtem a vállalkozást, azonnal megtapasztaltam, hogy a gondviselés valóban működik. Ezt fontosnak tartom így kimondani, mert sokszor, amikor felébredek, és végiggondolom a napomat, hajlamos vagyok aggódni. Volt, mikor egy kifizetésre nem állt rendelkezésre forrás, és épp aznap reggel érkezett pénz a számlára, mikor a határidő lejárt, így én is tudtam utalni. Azt hiszem, az aggodásaimat meg kell tanulnom letenni, mert ilyen esetekben számtalanszor megéltém már Isten gondoskodását.

Baby Workout

A parkban egy padon olvasgattam és figyelmes lettem néhány járókelőre. Az egyik egy fiatal anyuka volt, babakocsit tolt, ahogy az gyakran előfordul egy ilyen helyen. Elég szomorkásnak látszott, elgondolkodtam mennyi problémája lehet, valószínűleg egész nap a kicsivel van otthon egyedül. Később, egy másik ösvényről ugyancsak egy anyuka bukkant fel, szintén babakocsit tolt, de teljesen más kinézettel, sportos ruhában, futócipőben, lendületesen haladt. Mivel a park elég nagy, látszott hogy köröket írnak le, mert időről időre ismét elhaladtak előttem. El is csodálkoztam, mert a sportos babakocsihoz a második körben még egy anyuka csatlakozott és a következőben már egy babakocsis ötös fogat haladt együtt.

Talán akik járatosabbak a modern sportok területén, azoknak ez megszokott lehet, de nekem újdonság volt, nem találkoztam még ezzel a csoportos „Baby Workout”-al. A lurkók közül volt, aki a babakocsiban aludt, volt, aki érdeklődve figyelt, mi történik körülötte, de szemmel láthatóan élvezték a sebes vágat. Valamelyik babakocsiból zene szólt, az egyik anyuka hangosan irányította a többieket, és különböző feladatok váltották egymást. Egyre vidámabbak lettek ők maguk és a körülöttük lévő emberek is, a park felpeszdült a látványtól és a vidám zenétől. Nekem az a dal jutott eszembe, amelynek a szövege valahogy így szól: „a másik ember ajándék, mert...” Időről időre feltűnt az egyedül sétáló anyuka is, arckifejezése nem

változott, tovább rötta a köröket gondolataiba mélyedve, komor arccal. Átfutott az agyamon, hogy milyen jó lenne odamenni hozzá és megmondani neki, hogy várjon egy kicsit, mindjárt jön egy vidám gyereksétáló csapat, akikhez biztosan csatlakozhatna. Persze az ember ilyen helyzetekben túl félénk, és azt gondolja, hogy mi köze a másikhoz. A munkahelyemen és egyéb kérdésekben is néha előfordul, hogy leragadok egy problémánál és sokáig nem szólok róla senkinek. Azt gondolom, hogy egyszerű feladatról van szó, nekem kell megoldanom. Viszont ha sikerül közösbe tenni a kérdést valakivel, aki esetleg még csak nem is szakértő a témában, gyakran előfordul, hogy csak az egyszerű tény, hogy megosztom valakivel a problémát, nem várt megoldáshoz és közös örömhöz vezet. ■

Keresés, bátorság, remény

Az irgalmasságról szóló krakkói Ifjúsági Világtalálkozóról beszél a lengyelországi nuncius.

Nem véletlen, hogy Krakkó ad helyet a júliusi Ifjúsági Világtalálkozónak. Milyen üzenetet olvas ki a helyszínválasztásból?

Valóban, minden IVT az adott időszakhoz igazodó isteni ígét tükrözi. Ferenc pápa talált rá Istennek a mostani korhoz szóló ígéreire, mely az irgalmasság. Nem az értekezések, az okos beszédek, hanem az irgalmasság cselekedeteinek idejét éljük, melyek választ adnak, kiutat mutatnak, visszaadják a reményt nem csak a fiataloknak, hanem az egész világnak. A mai emberiség ugyanis bizonytalanságban, félelemben, a vélemények és érdekek egymásnak feszülésében él. Úgy érzi, eltávolodtak tőle és elhagyták azokat, akikre a népek vezetése lenne bízva. Az utóbbi évtizedekben itt Lengyelországban két emlékhelyet is szenteltek az isteni irgalomnak: az egyiket Szent Fausztina Kowalska nővér, a másikat II. János Pál pápa élte inspirálta. Mindketten mesterfokra vitték az irgalmasságot. A kőből épült kegyhely csak jel, egy hely, amely elősegíti, hogy az irgalmassággal átitatva „felépülhessen” sok emberi szív és értelem, egyházi és civil intézmény és program. A kegyhelyeken felszabadulunk minden társadalmi nyomás alól, mindenki önmagához térhet vissza, a lelkiismeretéhez, és kibontakoztathatja az irgalmasságot saját kiszáradt szívében vagy az érzéketlenné vált társadalomban.

Az IVT-t idén Lengyelországban tartják. Beszélne a lengyel egyházzról?

Nem hiszem, hogy tévednék, ha azt állítanám, hogy a lengyel katolikus közösség európai és világszinten a legsolidárisabb és szociális téren a legkreatívabb közösségek közé tartozik. Egyházmegyéről egyházmegyére utazva virágzását látom

CELESTINO MIGLIORE ÉRSEK

Észak-Olaszországból, Cuneóból származik, 1977-ben szentelték pappá, ugyanebben az évben szerzett diplomát az Egyházi Pápai Akadémián. 1980 óta áll szentszéki diplomáciai szolgálatban. 1992-től a Szentszék állandó megfigyelője az Európa Tanácsnál. 1995-től 2002-ig a Vatikáni Államtitkárság Államok Közötti Kapcsolatok Szekció államtitkára. Nevéhez fűződik, hogy több ázsiai országgal létesült diplomáciai kapcsolat. 2002-től a Szentszék állandó megfigyelője az ENSZ-nél. 2003-ban püspökké szentelték. 2010-től 2016-ig apostoli nuncius (vatikáni nagykövét) Lengyelországban. 2016 májusában nevezte ki a pápa Oroszország nunciusává.

ezeknek a tevékenységeknek. Léteznek szociális, humanitárius, nevelési, gyermekeket és fiatalokat támogató kezdeményezések, amelyekben az emberi erőforráshoz sokszor sajnos nem párosul elegendő anyagi háttér. Felkarolják az időseket, a szenvedélybetegeket, a fogyatékkal élőket, az erőszakot szenvedett nőket és az árvákat. Mindez, az imaéleten túl, a lengyelek hitének rendkívüli bizonyítéka.

Jelzés lehet-e a találkozói az európai lelkület felélesztésére is, főként a fiatalokban?

Az IVT biztos kihangsúlyozza majd a fiatalok európaiságra való érzékenységet, mely kritikus és bátor. Kritikus, mert a fiatalok az első, akik elítélik az európai egységet megtépzói látványos ellentmondásokat. És bátor, mert üdvözlük azt az „európai álmot”, amelyet Ferenc pápa két éve mutatott be Strasbourgban, majd újra idézte idén május 6-án, a Nagy Károly-díj átvételekor. Az az álmom – mondta –, hogy „folytonosan Európa humanizációjának útján járjunk–, és ehhez „emlékezésre, bátorságra és egészséges jövőképre” van szükség.

A plébániákön a fiatalok lelkesen készülnek a Szentatyával való találkozásra. Lehet ilyen sok ember közt lelkileg mélyre menni és teljesen átélni az eseményt? Mit tanácsol?

Az IVT-re érkező fiatalok zárándoklaton vesznek részt. A zárándoklás az emberi nyomorúság része, hisz a zárándok keres valamit vagy valakit, akit az életében elvesztett, vagy még meg sem talált. (...) Sokan például azért indulnak útnak, hogy legalább néhány napra egy testvéri, baráti közeg, béke vegye őket körül. De nem létezik olyan hely, amely teljesen megfelelné annak, amit az ember keres.

Az idei világtalálkozó is hitben való megerősödést, közösségi élményt, útmutatásokat ad a fiataloknak.

Amikor odaérünk, ott is találkozni fogunk hitetlenséggel, közönnyel, a saját belső szenvedéseinkkel. Mire jó akkor a zárándoklat nagy fáradtsága? Erre a kérdésre is az irgalmasság a válasz.

Összeegyeztethető a diplomáciai tevékenység és a papi élet?

Amikor elkezdtem ezt a munkát, magamnak is sokszor és aggodalommal tettem fel ezt a kérdést. Személyesen vágytam arra, hogy az emberek között és értük legyek pap, ahogy a plébánosomtól láttam, aki a hivatásom szikráját meggyújtotta bennem. A püspök rögtön a pappászentelésem

után a mostani tevékenységemet megalapozói tanulmányokra küldött. Úgy éreztem, kártyavárként dől össze minden tervem. Talán teljesen összeomlottam volna, ha nem találkozom még szeminaristaként olyan fiatalokkal, akik nem voltak mások, mint a többiek, de Istent próbálták minden és mindenki elé helyezni. Ahogyan éltek, abból megértettem, hogy az életben nem az Istennel kapcsolatos dolgok, vagy az életre szólói személyes szép terveim számítanak, hanem csak maga Isten. Mikor aztán elkezdtem nunciaturákon dolgozni, rájöttem, hogy nincs más dolgom, mint az, hogy ennek fényében lássak mindent, így találkozzak és így bánjak minden emberrel, az államfőtől a hajléktalan szegény emberig. Ez a papság lényege is. Nem a papságot választja az ember, hanem Istent a papságban. Az Úr pedig mindig sok meglepetést tartogat, mert oda viszi az embert, ahová Ő akarja, és mindenhol csodálatos lehetőségeket tár elénk. Főként pedig ahova helyez, ahhoz megadja az erőt, az örömet, és a jóérzést. A munka jellege miatt gyakran történelmi események, nagy dolgok közepette találom magam. De a reflektorfény hamar kialszik. Azoktól a hétköznapi kis dolgoktól van íze az életnek, amelyek Jézus új parancsából fakadnak, és ez marad meg. ■

Fordította: Prokopp Katalin

Facebook / World Youth Day (3)

A close-up photograph of two women in conversation. The woman on the left has short, grey hair and is wearing a light-colored jacket. The woman on the right has dark, curly hair with a red headband and is wearing a light-colored trench coat over a blue top. They are both looking towards each other. The background is blurred, showing a yellow and white striped pattern.

**AHhoz, hogy a szent
köztünk lehessen, nem kell
feltétlenül szentnek lenni.**

Összetéveszthetetlen

„Az ember nem élhet szeretet nélkül” – olvashatjuk Szent II. János Pál Familiaris Consortio kezdetű apostoli buzdításában.

Saját bőrünkön tapasztaljuk meg minden nap ennek az igazságát. Ha minket valaki szeret, minden másodlagossá válik, akkor is, ha nehézség vagy fájdalom ér. Ha viszont visszautasítottnak, eltűrtnek, elárultnak érezzük magunkat, miénk lehet a világ összes kincse, belülről mégis mélységesen boldogtalanok vagyunk. Az ember azért él, hogy adja és kapja a szeretet. Szeressen és szeretve legyen. Ezek a kijelentések újdonságot hordoznak, és nehéz utat sejtetnek. Nem könnyű ajándéknak lenni a másik számára.

A mai világtól egyre erőteljesebben áthatott étellel szemben emlékeznünk kell, hogy nem a tettek számítanak, hanem a lét.

Ha képes vagyok otthagyni saját ellenállásomat, és meg tudok nyílni a másik ember felé, akkor kinyitom a párbeszéd lehetőségének ajtaját. Kell annyi bátorság, hogy kész legyek teljes, belső és mély csendben meghallgatni a másikat, hogy megértsem őt, belépjek a világába, és ezáltal engedjem, hogy ő is beléphessen az enyémbe. Ezzel már közeledünk ahhoz, amit Jézus mondott: „Ahol ketten vagy hárman...”

Nem szűkítette le, hogy például kettő vagy három szent. Csak annyit mondott, hogy kettő-három, és nem pontosította, tehát bárkik között, akik Jézus nevében összejönnek, Ő ott van.

Elegendő tehát két feltétel: legalább ketten vagy hárman legyünk, és egyik legyünk a nevében, ami azt jelenti, hogy a szeretetében.

Amikor Ő jelen van, olyan örömet és békét tapasztalunk meg, ami más módon nem igazán lehetséges. Összetéveszthetetlen.

Annamaria Zanzucchi

Fordította: Tóth Judit

Nővé cseperedni, szépen

A Pure Fashion programról beszélgettünk Fekete Ágival, a kétéves képzés egyik résztvevőjével.

A Pure Fashion, vagyis Tiszta Divat program egy két éves, keresztény értékeken nyugvó képzés középiskolás lányoknak. Célja az, hogy segítse a lányokat nő(i)ségük megélésében, megszeretésében és kibontakoztatásában. A belső és a külső szépség, a női hivatás, kinek-kinek a tehetsége kamatoztatása a társadalom javára mind a program témái.

A Pure Fashion (a továbbiakban: PF) honlapján olvasható a program hivatalos célkitűzése. Ági, te hogyan fogalmaznál meg a képzések lényegét?

Egyrészt nyilván az is a cél, hogy majdan egyszer felelősségteljes feleségek, anyák, nők legyünk, értékes tagjai a társadalomnak. És ez teljesen rendben is van. De ehhez – rövidebb távú célként – azt tűzték ki, hogy már most, serdülőként jól érezzük

magunkat a bőrünkben, ezért segítenek a helyes önbecsülésünket megtalálni, hogy értékesnek érezzük magunkat és így magabiztos nőkké váljunk, akik helyén tudják kezelni a szépséget, mind a külsőt, mind a belsőt. Olyan nőkké, akik tudják, hogy csinosnak és szépnek lenni lehet anélkül – sőt, anélkül lehet igazán – hogy kihívóvá váljunk.

Hogy látod, melyikre fókuszáltak jobban a programok összeállításakor: a külsőre vagy a belsőre?

Azt mondanám, a belső szépség kapott 60%-ot, a külső 40-et. Nagyon komplex programot állítottak össze. A havi egyszeri találkozóink mindig imádsággal, elmélkedéssel kezdődtek, utána pedig valamilyen téma kibontása következett egy szakértő előadó bevonásával. De sohasem pusztán előadásokat kellett hallgatnunk, hanem egy beszélgetés bontakozott ki,

Ági a Pure Fashion gálán két csoporttárrsal, két testvére és unokaöccse körében, valamint a bemutatón.

ahol várták a véleményünket, kérdéseinket, tapasztalatainkat. Volt szó férfi és női szerepekről, hivatásról, felelősségvállalásról, időbeosztásról, konfliktuskezelésről, életcélok megfogalmazásáról, szeretetnyelvekről, de emellett főzésről, stílusról, divatról, sminkelésről és némi etiketről is. Már ezek is hozzáadtak az önismeretünkhöz, de ez külön témaként is szerepelt. Nyilván ezek olyan témák, amelyek máshol – otthon, közösségben, barátok előtt – is előkerülnek, de itt sokat számított a szakértők jelenléte. Emellett volt lelki nap és önkénteskedés is, valamint a „talentumaink” bemutatása egymásnak, ahol visszajelzéseket is kaptunk, bátorítást és építő

gondolatokat. De nem csak komoly dolgokról volt szó: a zumba órák például mindig sok nevetést hoztak.

Te miben gazdagodtál, mit tanultál az elmúlt két évben?

Először is minden találkozási alkalmunkat körbelengte az a hangulat, amit én csak PF légkörnek nevezek. Ez egy barátságos, melegséget árasztó atmoszféra, ahol azt közvetítik feléd, hogy fontos, értékes vagy. Ebben a vezetők, a koordinátorok különösen is élen jártak, de az ő viselkedésük átragadt arra, ahogyan mi, lányok egymás felé fordultunk. Jó csapattá váltunk, igaz barátságok szövődtek. Ez jelentette a táptalajt, és számomra legalább annyira fontos volt, mint maga a „tananyag”.

Ebből a légkörből fakadt az a látásmód is, hogy tanuljuk meg a lehetőségeinkből és az adottságainkból a legtöbbet kihozni, testi-lelkiileg. Nekem ez segített jobban elfogadni és szeretni saját magam, hálásnak lenni, és irgalmasabban ránézni a hibáimra. Azóta próbálok úgy bánni magammal, ahogy egy nagyon jó barátnőmmel tennék: ha ő hibázna, őt megvigasztalnám. Akkor magammal is hasonlóan kellene tennem.

Úgy gondolom, ez minden kamasz lányra ráférne, de az igény alapján úgy tűnik, a fiúkra is. Örülök, mert szeptembertől egy nekik szóló képzés is elindul majd, őket érintő kérdésekkel, kihívásokkal.

A képzéseknek van egy formális, ünnepélyes lezárása, egy gálaest. Milyen érzés volt erre a napra készülni?

A gálaest tulajdonképp egy divatbemutató, ahol táncelőadás, közös ének és egy díjnyertes videóbejátszás is helyet kapott színesítő műsorszámként. A fő napirendi pont azonban mégiscsak a divatbemutató, ami a két év során elsajátított magabiztosságunkat hivatott megmutatni a meghívott közönségnek. Mondanom sem kell, itt nagyon szükségem volt a „komfortzónámból” való kilépésre, ahogy általában a többieknek is. Előtte a stylisttal kiválasztottuk azt a két ruhát, amiben a kifutón végigmentünk. Olyat választott nekem, amiben elsöre nem éreztem otthonosan magam, izgultam, hogyan fogok benne mozogni. Aztán megbárátkoztam a darabbal, mert rájöttem, hogy valóban jól áll.

Nehéz nap volt. Reggel korán felutaztunk Budapestre. Gyakoroltuk a korábban megtanult „modelles” járást, kisminkelték, segítettek a hajunkat elkészíteni, szóval nagy volt az izgatottság. Az egész idegen és szokatlan volt elsöre. Ebéd után jött egy lelki rész. Imádkoztunk és hálát adtunk az elmúlt két évért. Az estét is oda tettük Isten elé, hogy jól tudjunk benne jelen lenni, és a gála Róla is szóljon. Nagyon méltó befejezése volt ez a programnak. Ezután úgy mentünk ki a kifutóra,

Hegedűs Márton (2)

hogy az izgalom mellett boldogságot is éreztünk. Mert sokan eljöttek, akik számunkra fontosak, barátok és családtagok is. Mi pedig mosollyal biztattuk egymást útközben. Nagy bátorítást jelentett.

Végezetül elénekelünk együtt egy dalt Isten nagyszerűségéről. Igazi ünnep volt. ■

„A Teremtő tervében a nő feladata az, hogy jó irányba fordítsa a társadalmat. De ahelyett, hogy a nő a társadalmi változás alanya lett volna, az utóbbi időben a társadalmi változás tárgya lett. Egy nagyon bölcs ember már a '80-as években meglátta ezt, és beszélt erről. Ez a bölcs ember II. János Pál Pápa volt, aki egyik írásában úgy fogalmaz, hogy a Teremtő az emberiség sorsát a nő kezébe helyezte. Egyedül a nő ismeri az élet titkát, egyedül ő képes megtanítani az élet művészetét. Azt mondta: ha a nő megfelelkezik erről a feladatáról, vagy elutasítja, akkor az emberiség kihal. Viszont ha sikerül meggyógyítani a nőt, akkor meggyógyítjuk a családot, és ha meggyógyítjuk a családot, meggyógyul a társadalom.”

Habsburg Cristiana főhercegnő,
a Pure Fashion Alapítvány alapítója

Az idegen hozzánk tartozik

Nincs szebb dolog annál, mint amikor azt mondják nekünk: „Szeretlek.” Ha valaki szeret, akkor nem érezzük magunkat egyedül, biztos léptekkel haladunk, és a nehézségekkel, kritikus helyzetekkel is szembe tudunk nézni. Ha pedig a szeretet kölcsönössé válik, akkor remény és bizalom tölt el, és biztonságban érezzük magunkat. Mindannyian tudjuk, hogy a gyerekeknek szeretettel teljes környezetre van szükségük ahhoz, hogy egészségesen fejlődhessenek, szükségük van valakire, aki szereti őket. De erre minden életszakaszban szükségünk van. Ezért mondja az életige, hogy legyünk jóindulatúak egymás iránt, vagyis szeressük egymást, és Istent állítjuk elénk példaként. Élete azt mutatja meg, hogy az egymás iránti szeretet nem pusztán érzelem, hanem nagyon konkrét és igényes „jóindulat egymás iránt”. Jézusban Isten a betegek és a szegények mellé állt, megszánta a tömeget, irgalmas volt a bűnösökhöz és megbocsátott azoknak, akik keresztre feszítették. Számunkra is azt jelenti a jóindulat a másik ember iránt, hogy meghallgatjuk őt, őszintén odafigyelünk rá, osztozunk örömeiben és szenvedéseiben, törődünk vele, és figyelemmel kísérjük az életét. A másik soha nem idegen, hanem a testvérünk, hozzánk tartozik, ő az, akit szolgálni szeretnénk. Teljesen ellentétes magatartás ez azzal, amikor a másikat riválisnak, versenytársnak vagy ellenségnek tekintjük és rosszindulattal vagyunk iránta, elnyomjuk, vagy ki is rekesztjük, ahogy azt sajnos a napi hírekben sokszor halljuk. De még ha idáig nem is jutunk el, előfordulhat, hogy harag, bizalmatlanság és ellenséges érzület halmozódik fel bennünk vagy egyszerűen csak közömbösség

és érdektelenség azok iránt, akik rosszat tettek velünk, nem szimpatikusak vagy társadalmi szinten nem a mi körünkhez tartoznak.

Legyünk jóindulattal egymás iránt, tanítja az élet ígéje. Azt jelenti, hogy járjunk az irgalmasság útján, és legyünk készek megbocsátani egymásnak valahányszor hibázunk. Chiara Lubich azt mondja ezzel kapcsolatban, hogy új keresztény közösségi tapasztalatuk kezdetén első társaival megkötötték a kölcsönös szeretet szövetségét, hogy megvalósítsák Jézus parancsát. Ennek ellenére előfordult, hogy „különösen kezdetben nem volt egyszerű radikálisan megélni a szeretetet. Annak ellenére, hogy megerősített bennünket Isten rendkívüli ajándéka, ugyanolyan emberek voltunk, mint a többiek, és közöttünk is előfordult, hogy kapcsolatainkon megült a por, és meggyengült az egységünk. Például olyankor, amikor észrevettük a másik hibáit és ítélkeztünk felette, s így alábbhagyott a kölcsönös szeretet tüze.

Hogy megoldjuk ezt a helyzetet, egyszer arra gondoltunk, hogy szövetséget kötünk, és ezt az »irgalmasság szövetségének« neveztük el. Elhatároztuk, hogy reggelenként mindig új szemmel látjuk a felebarátot – a fokolárban, az iskolában, a munkahelyen –, újnak, egészen újnak tekintjük, és nem fogunk emlékezni hibáira, hanem mindent befedünk a szeretettel. Azt jelentette, hogy a szívünkben mindenki felé ezzel a teljes amnesztiával, az egyetemes megbocsátással fordultunk. Kemény elhatározás volt ez, de együtt tettük meg mindannyian, és ez segített, hogy mindig elsőként szeressünk, utánozzuk az irgalmas Istent, aki megbocsát és elfelejt.¹

Az irgalmasság szövetsége. Talán ma is ennek segítségével növekedhetne bennünk a jóindulat egymás iránt. ■

„Legyetek egymás iránt jóindulatúak, könyörületesek, és bocsássatok meg egymásnak, amint Isten is megbocsátott nektek Krisztusban.”

(Ef 4,32)

plus.google.com

¹ A felebaráti szeretet, Beszélgetés muzulmán barátainkkal, Castel Gandolfo, 2002. nov.

Forradalom másképpen

Az élet igéjét immár több, mint hetven éve éljük. Kezünkbe vesszük, elolvassuk a magyarázatot, de a célunk az, hogy bennünk maradjon maga a mondat, a szentírási részlet, mely nemegyszer Jézustól származik.

Az „élet Igéje” nem egyszerű elmélkedés, hanem Jézus szól hozzánk, arra hív, hogy megéljük. Mindig szeretetre készlet, az életünk odaajándékozására.

Chiara Lubich kezdeményezése volt, ő így beszél erről: „Éheztem az igazságot, ezért filozófiát tanultam. Kerestem az igazságot, és – mint sok más fiatal – azt hittem, hogy a tanulmányokban találok meg. De ekkor megszületett bennem az egyik nagy felfedezés, amely a mozgalom keletkezésére jellemző, s azonnal elmondtam társaimnak: Minek keressük az igazságot, amikor az megtestesülten él Jézusban, az Istenemberben? Ha az igazság vonz minket, hagyjunk el mindent, és keressük, majd kövessük Őt! Így is tettünk.”¹

Kezükbe vették az evangéliumot, és végigolvasták minden igéjét. Egészen újnak találták. Jézus minden szava ragyogó, teljesen isteni fénnel árasztotta el őket. „Szavai egyedülálló, örök igék, melyek (...) lenyűgöztek bennünket: isteni képszerűséggel íródtak (...). Az élet igéi voltak, amelyeket gyakorlattá kellett váltani: egyetemes igék – térben és időben. Szavai nem egyszerű emlékek, még akkor sem, ha a múltban hangzottak el, hanem olyan szavak, amelyeket Ő ma intéz mindannyiunkhoz és minden idők minden egyes emberéhez.”²

Vajon valóban Jézus a Mesterünk? Sokféle életfelfogást kínál a környezetünk, sok szellemi mester vesz körül, némelyik eltévelyedett és még erőszakra is buzdít,

mások azonban becsületes és tisztán látó emberek. Jézus igéi mégis elragadóan mély tartalommal és erővel bírnak, semmilyen filozófus, politikus vagy költő szavaihoz nem hasonlíthatók. Az „élet igéi”, megvalósíthatók és Isten életét közvetítik, ezért teljessé teszik a létet.

Minden hónapban kiemelünk egyet, így lassan a lelkünkbe vésődik és átalakít bennünket az evangélium. Segít, hogy elsajátítsuk Jézus gondolatait, és ez képesé tesz, hogy választ tudjunk adni az élet legkülönbözőbb helyzeteire. Jézus lesz a Mesterünk.

Néha együtt olvassuk el az élet igéjét.

Azt szeretnénk, hogy maga Jézus, a nevében egyesült emberek között jelen lévő Feltámadott magyarázza meg, alkalmazza a jelenre, és Ő mutassa meg, hogyan váltsuk gyakorlattá.

Az élet igéjének legnagyobb újdonsága az, hogy megoszthatjuk a megélése során szerzett tapasztalatainkat és a kapott kegyelmeket, ugyanúgy, ahogy azt Chiara elmondja a kezdetekről. Ez ma is érvényes: „Éreztük, hogy el kell mondanunk a többieknek, amit megtapasztaltunk; azért is, mert tudatában voltunk, hogy ha odaajándékozzuk tapasztalatunkat, az megmarad benső életünk épülésére, míg ha nem ajándékozzuk oda, lelkünk lassanként elszegényedik.

Az ígét intenzíven éltük tehát egész nap, és eredményeit nemcsak egymásnak mondtuk el, hanem azoknak is, akik csatlakoztak az első csoporthoz. (...) Amikor éltük az ígét, akkor már nem én éltem vagy nem mi éltünk, hanem az Ige bennem, az Ige a csoportban. Ez keresztény forradalom volt, annak minden következményével együtt.”³

És ez ma is lehetséges. ■

¹ Chiara Lubich: *Az élet igéje*, Új Város, Budapest 2001, 12.

² Uo., 13.

³ Uo., 18.

„Egy a ti mesteretek, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.”

(Mt 23,8)

Kettesben Jézussal

A plébániánkon keresztúton vettem részt. Szándékosan érkeztem egyedül, és elhatároztam, hogy nem szeretnék „vegyülni” a tömeggel. Bár a hívek nagy része jó ismerősöm, mégsem éreztem késztetést arra, hogy odaszegődjek valaki mellé, sőt elhatároztam, hogy most csak Jézussal kettesben szeretnék lenni, csak rá, magamra és kettőnk kapcsolatára figyelni.

Lelkemet, agyamat, szívemet erre hangolva voltam jelen megilletődötten, és csak egyfajta szűrőn keresztül jutott el hozzám a pap hangja, a hívek éneke.

Ebben a meghitt együttlét-állapotban sem lehetett nem észrevenni, hogy mögöttem állt egy idős asszony, akinek – még így is, hogy csak félig volt a látószögemben – érezhető volt a bizonytalansága a lépéseit illetően. A sötétben botorkált, botjával olykor előre tapogatózva, vizsgálva a földet, hogy elkerülhesse az esetleges gödröket és csak nagy nehezen követte egyik lába a másikat, miközben nagyokat sóhajtozott. Hamarosan megszólalt a lelkiismeretem, aztán már nem bírtam tovább és azt hiszem, rá sem néztem, csak szó nélkül felajánlottam neki egyik karomat támaszul.

Meglepődtem azon a heveségen és erőn, amivel megragadta a kezemet, és nem csak belém karolt, de mindkét kezét nyújtotta, a botot is beleértve. Felemelő érzés volt a ragaszkodása, szűnni nem akaró szorítása. A következő percekben a fáradt, öreg test súlya és áporodottsága kezdett zavarni, el-elvonta figyelmemet az imáról és már-már Jézusról is. Magamban perlekedtem is vele, hogy miért vagyok ebben a helyzetben, miért nekem kell a „háton vinni” ezt az asszonyt, ahelyett, hogy csak mi ketten lennénk együtt, ahogy szerettem volna.

Bosszankodásomat aztán felváltotta annak a megérezése, megértése, hogy Jézus maga szegődött mellém társul, jobban, mint ahogy vártam, vagy reméltem volna. Boldogan és könnyek között cipeltem tovább az egyre nehezebb, de egyre édesebb terhet, elmosódtak az ima szavai, és csak mi ketten voltunk, Jézus és én...

A végén váltottam vele néhány szót. Meglepődtem, amikor arról beszélt, hogy igazából évek óta ágyban fekvő beteg, de erre az alkalomra a családja tudta nélkül mindig kiszökik. Bár egészségi állapota egyre romlik, sokat imádkozik azért, hogy ez megadassék neki évről-évre. ■

Rózsa Mariann

© Depositphotos.com / Ocskay Bence Már

© Depositphotos.com / Alexander Rafis

Rendhagyó családi ünnep

Az egyetlen még élő közeli rokonom a 86 éves nagynéném, aki egyedül él Miskolcon. Nemrégiben elesett, kórházba került, legyengült, mozgása nehéz lett. Érezte, nem tudja már magát egyedül ellátni. Minden tőlem telhető megtettem, hogy segítsék neki. Végül egy református idősotthonba került éppen akkor, amikor egy fontos, több napos családi ünnepre készülődtünk. Költöztettük a nagynénit, rendeztük lakását, kiürítettük a hűtőt, kamrát, összepakoltuk a szükséges holmikat, átnéztük az iratokat, a számlákat és megbeszéltük az egyéb tennivalókat. Úgy tűnt, lassan talán minden sínre kerül, de még kellett egy kislámpa az ágyához, egy papucs a fürdéshez... és mindez folyamatosan 200 km távolságból. Végül a családi ünnep ajándéka a nagynénire való figyelés és gondoskodás, az elfogadás egyszerűsége és a pillanatokban megélt őszinte öröm volt. ■

Beke István

A másik ember nem akadály, hanem út, amelyen elérkezhetünk Istenhez.

A gyöngyszem

Jól tudjuk, hogy az évszázadok során az egyházban számos rendkívüli ember született, a szentek, akik pontosan azért lettek szentek, mert sikerült eljutniuk az Istennel való egyesülésre. De hogyan, és milyen áron?

Gyakran úgy, hogy visszahúzódtak a világtól és a pusztai magányt választották, vagy kolostorba zárkóztak, falak védelme mögé, hogy a világ kísértéseitől távol megkönnyítsék a szívükben lakó Istennel való egyesülést.

Korunkban azonban új formákra van szükség, és a Szentlélek alkalmazkodik a változásokhoz.

Ma „az életszentségnek – ahogy Iginio Giordani mondta – ki kell lépnie a kolostorokból, jelen kell lennie az otthonokban, az iskolákban, az utcán, a hivatalokban, a parlamentekben...”, azért is, mert ma-napság sokkal inkább mint valaha, a világiak is meghívást kaptak az életszentségre.

De ha így állnak a dolgok, akkor a világban élők hogyan juthatnak el az Istennel való egyesülésre, hisz őket nem óvják falak, s nem védelmézik azok az eszközök, melyeket egykor a lelki élet igényelt.

S ezek a világiak nem csupán a falak védelmét nem élvezik, hanem folytonosan más emberek társaságában élnek, márpedig a múltban úgy tartották, hogy bölcsebb az emberektől távol maradni.

És itt csillan fel egy gyöngyszem.

A Szentlélek megvilágosított minket karizmája által, s megértette velünk, hogy épp a testvérek – akiket egykor akadálnak tekintettek –, éppen ők lehetnek számunkra az az út vagy nyílás, az a kapu, az a hasadék, amelyen elérkezhetünk Istenhez. (...)

Mindebből az is következik, hogy a testvér nem csak olyan valaki, akivel jót tettünk, hanem egyben a mi jótevőnk is. Hiszen hozzásegített minket ahhoz – mivel szerettük őt –, amire legjobban vágytunk, hogy eljussunk az Istennel való egységre. Új és modern út ez, hiszen II. János Pál pápa szavai szerint ma az Egyház útja: az ember. ■

Foto: CN

Forrás: www.centrochiaralubich.org

Fordította: Fekete Mária

A párbeszéd elvei

„Amikor szólsz, törekedj arra, hogy szavaid többet adjanak annál, mintha csendben maradnál.” Napjainkban, jobban mint valaha, szükség van egy olyan ökoszisztémára, amelyben egyensúlyba kerül csend, szó, kép és hang” – hangsúlyozta XVI. Benedek. A párbeszédben szükség van a csendre, hogy ne legyenek üresek a szavaink.

akkor azt is jobban tudom, hogy ki vagyok én.” Klaus Hemmerle gondolatát alkalmazva a párbeszédre: „Ha megtanítod nekem, hogyan gondolkodsz, abból megtanulhatom, hogyan szóljak hozzád.”

NEGYEDIK. Az igazi párbeszéd az igazságra irányul. Tartsuk azonban szem előtt, hogy az igazság kapcsolati természetű. Ez nem relativizmust jelent, az egészen más. Azt jelenti, hogy az igazság egy és ugyanaz mindenki számára, de mindenki azt osztja meg a többiekkel, amit ebből személyesen megértett. A különbözőség tehát ajándék, nem veszély. A párbeszéd kultúrájának egy másik alappillére tehát a „különbözőség ajándéka”.

Ha azt szeretnénk, hogy a párbeszéd ne legyen tragikusan naiv, elérhetetlen vágyalom, akkor megfelelő antropológiai megalapozásra és hatékony pedagógiára van szükség megvalósítása érdekében. Ezzel kapcsolatban javaslok néhány elvet.

AZ ELSŐ. A párbeszéd mindig személyes találkozás. Nem szavakról vagy gondolatokról szól, hanem arról, hogy létünket ajándékozzuk. Nem egyszerű társalgás, hanem olyasvalami, ami a feleket mélyen érinti. Rosenzweig mondta: „A valódi párbeszédben valami komoly dolog történik.” Más szóval: egy igazi párbeszédből nem kerülünk ki érintetlenül, valami megváltozik bennünk.

MÁSODIK. A párbeszéd csendet és meghallgatást kér. A csend alapvető a helyes gondolkodás és beszéd számára. A mély csend az, melyet az egyedüllét pillanataiban táplálunk magunkban, és gyakorlattá váltjuk a másik emberrel való kapcsolatunkban, amikor meghallgatjuk gondolatait és szavait. Ezt juttatja kifejezésre egy szép hindu mondás:

ÖTÖDIK. A párbeszéd elszántságot kíván. Az igazság szeretete arra készlet, hogy keressem, akarjam az igazságot, és ezért bocsátkozom párbeszédbe. Elterjedt vélemény, hogy a párbeszéd a gyengék sajátja. Valójában éppen az ellenkezője igaz: nagy akaraterőre van szükség ahhoz, hogy az ember önmagát kockára tegye a párbeszédben. Minden dogmatikus vagy fundamentalista beállítódás félelmet és törekenséget rejt magában. Ne tápláljunk bizalmat azokkal szemben, akik erőteljes, fellengzős vagy lejárató kifejezéseket használnak, hogy másokra erőltessék saját meggyőződésüket. A nyers erő – ez a vitára is áll – győzhet, de soha nem fogja meggyőzni a másikat.

HATODIK. A párbeszéd csak igazi személyek között lehetséges. A szeretet, az önzetlenség, a szolidaritás tesz érett személlyé valakit, és egyben előkészíti a párbeszédre is. Gandhi és Tagore igen különböző módon képelték el a független India oktatási rendszerét, de ez nem volt akadálya barátságuknak. Wojtyła pápa és Pertini elnök hosszú időn át mélyreható közös nézetet vallott az emberiség sorsáról, világnézetileg ugyanakkor teljesen más alapokon álltak.

HETEDIK. A párbeszéd kultúrájának csak egy törvénye van, a kölcsönösség. Csak ebben leli meg értelmét és létjogosultságát. Ha a népek inkább a párbeszédhez folyamodnának, és nem a bosszúállás, a gazdagság vagy az érdekérvényesítés gyilkos szótlanágához, akkor megtapasztalnák azt a boldogságot, amelyet most nélkülözünk. Ha a vallások párbeszédet folytatnának, hogy dicsőítsék Istent, ha a nemzetek tisztelnék egymást és megértenék, hogy saját gazdagságuk arra való, hogy másokat

gazdaggá tegyenek, ha mindenki személyesen ennek az újdonságnak az „ösvényén” járna, akkor magunk mögött tudnánk hagyni a terror éjszakáját, amelyben most botorkálunk. Milyen akadályok vannak ezen az „ösvényen”? Az ítélkezés, a megbélyegzés, az intellektuális gög.

A párbeszéd kultúrájának építése nagyobb személyes odaadást kér, mint a szakmai előmenetelünk, megalkuvás nélkül és fáradhatatlanul munkálkodnunk kell rajta. Nehéz és könnyörtelen feladat. De az Irgalmasság megvált minket. ■

Fordította: Tóth Pál

KÖLCSÖNÖS FELZÁRKÓZTATÁS

Áprilisban három napig nálam lakott Yenni, egy indonéz muszlim lány. Turistaként érkezett Magyarországra, mert kapott tíz nap szabadságot a munkahelyén. A szervezet, amelynek keretében vendégül láttam (Couchsurfing) arról híres, hogy erősíteni szeretné a közeledést

különböző nemzetek tagjai között. Mi is, tapasztalt couchsurfingésre jellemzően, szinte a megérkezés pillanatától kezdve élénk beszélgetésbe merültünk. Egészen addig, míg Yenni egyszer csak az órájára nézett, és azt mondta: „Bocsánat, szavad ne feledd, csak most nekem épp imádkoznom kell.” És leterítette az imaszőnyegét, felvette a hagyományos öltözetet, és imádkozni kezdett. Annyira természetes volt az egész jelenet, hogy úgy éreztem, magától értetődő, hogy követem a példáját, így én is elővettem a csotkimat (imaláncot), és elkezdtem mondani a Jézus-imát. Később, este épp fordítva esett meg velünk a dolog. Yenni látta, hogy előveszem a Bibliámat, és lefekvés előtt átolvasom a napi szakaszt. „Ti keresztények minden nap olvassátok a Bibliát?” – kérdezte.

„Hát – haboztam – optimális esetben igen.”

Elmosolyodott, és így szólt: „Tulajdonképpen nem is rossz ötlet. Fel kéne zárkóznom” – és bekapcsolta az okostelefonján a Koránt. Nagyon örültem, hogy Yenni nálam töltötte ezt a három napot. A muszlimok lelkiségére, amennyire eddig sikerült megismernem őket, erősebben jellemző az Istenre való ráhagyatkozás, mint rám. Amikor az aggodalmairól, félelmeimről beszélgettem vele, azt mondta: „Nézd, hány ezer kilométert utaztam, eljöttem egy másik kultúrába, és most veled, egy kereszténnyel a Mindenható Istenről beszélgetek. Mi mást bizonyít ez, mint a gondviselést?” ■

Papp Ágnes

Családi csatározások

Gyerekeim, akik 5 és 7 évesek, szeretik egymást, de mihelyst hosszabb időkre – például a szünidő délelőttjeire – összezárjuk őket, abból mindig bonyó lesz. Rendben van ez így? Mit csináljak?

egy aggódó édesanya

A gyerekek közötti kis korkülönbségből adódóan bizonyos mértékig természetes és érthető, hogy

civakodnak egymással, összezörrennek, próbálgatják vagy fitogtatják erejüket. Ha olykor egyéb otthoni teendőink miatt magukra hagyjuk őket, felnőtt hóján átmenetileg választaniuk kell valakit, aki átveszi az irányítást, döntéseket hoz, és felelősséget vállal az esetleges történésekért. Ilyenkor le kell játszaniuk a testvéri rivalizációból fakadó csatákat, amelyben hol a korbéli fölény, hol a személyiségből fakadó vonások

– határozottság, céltudatosság, dominancia – döntik el, ki nyeri el az irányító szerepet. Utóbbit tudjuk, hogy nem törvényszerűen az idősebb testvér tudhatja magáénak, ami további feszültségeket generálhat a több időt megélt, tapasztaltabb félben. Ezek a „csaták” törvényszerűségük mellett szükségesek is, hiszen rákényszerítik a feleket arra, hogy fedezzék fel, miként képviselhetik önmagukat, véleményüket, kívánásaikat a másik előtt, hogyan állhatnak ki magukért, és megtaníthatják őket a késleltetés, elfogadás és kompromisszumra jutás képességére. Ezek pedig az érett személyiség és a sikeres szocializáció elengedhetetlen tartópillérei. A család, és azon belül a testvérkapcsolat kitűnő terep arra, hogy a gyerekek kipróbálhassák magukat konfliktus- és versenyhelyzetben, együttműködésben, csapatmunkában, bocsánatkérésben és megbocsátásban. Mindezt érdemes felnőttként megfelelő távolságból szemlélni, és csak indokolt esetben közbelépni. Fontos a gyerekek megnyilvánulásait korrigálni, finomítani; szabályokat és kereteket adni számukra, melyek biztonságot nyújtanak nekik, hogy tudják, meddig mehetnek el, azon belül pedig kedvükre lavírozhassanak és keressék a számukra legjobbnak tűnő megoldást.

A szeretet és odaadás mellett fontos szülőként azt is szem előtt tartanunk, hogy ne csak óvjuk, hanem az életre is neveljük gyermekeinket. Az eleséstől és megbotlástól megvédett gyermekünk nem, vagy csak később tanul meg felállni; a konfrontálódástól és feszültségektől megkímélt csemete nem tanul meg hatékonyan vitázni és véleménye mellett kiállni. Sokszor mondják, hogy a munka formál, nevel. Az eddig említett esetekben a kisgyerektől kezdve az iskoláson keresztül

a kamaszig minden egyes gyermek dolgozik, munkálkodik azon, hogy a lehető legjobb formát találja meg az adott szituáció kezeléséhez. Az a gyerek, aki megtanul átélni sikert és kudarcot, megtanul küzdeni egyéni vagy közösségi célokért, nem veszik el a számára elsőként ismeretlennek tűnő élethelyzetekben. Igen, „megtanulni”: mert mindezen képességünk nem velünk születik; tanulni és gyakorolni kell. És ahogy a szorzótáblát, úgy ezt is egyedül kell próbálgatniuk, miközben szülőként az elakadásnál segíthetünk, rávezethetjük őket a jó megoldásra. Mindezzel pedig egy nagy ajándékot adunk nekik: magabiztos, érett felnőttként tudnak kapcsolódni másokhoz és együttműködni velük.

A nyári szünet kitűnő alkalom arra, hogy mindezekben fejlődjenek, hiszen rengeteg időt töltenek együtt a testvérek. A szülők mindennapjait nagyban segítheti, ha adunk nekik feladatot, amit aznap el kell végezniük, vagy teljesíteniük kell. Hatékonyágérzetük növelése érdekében kinevezhetünk felelősöket, akiknek aznap a feladat elvégzése során más és más dologra kell ügyelniük (például: rendfelelős, időfelelős). A rendelkezésre bocsátott idő végén pedig beszámolhatnak a közös tevékenységről. ■

Két szerető szív – egy hajlék?

*Összeköltöztem egy lánnyal, aki nem hívőnek vallja magát. Mindketten dolgozunk, jelenleg nem gondolkodunk a házasságon. A szüleink ezen teljesen megdöbbenek...
aláírt levél*

Minden szülő a legjobbat kívánja gyermekének, legfőképp egy stabil érzelmi kapcsolatot, amely nagy biztonságot nyújthat majd neki a jövőben. Az együttélés ezzel szemben bizonytalan alapokon áll, könnyen ki is lehet belőle lépni, ha a benne élők észreveszik, hogy csökken a szenvedély. Ez nem azt jelenti, hogy a házasság menedéket nyújt a kudarcok ellen, de segítségével a kezdeti rózsaszín köd könnyebben átalakulhat szeretetté, pont a közösen eltöltött időn és együtt leküzdött nehézségeken keresztül.

Természetesen ez nem megy minden erőfeszítés nélkül. A keresztény házasságban van ezenkívül még egy nagy segítség, amely a házasság szentségi mivoltához kötődik, ha a házastársak tudatosan szolgáltatják azt ki egymásnak.

Tisztában vagyunk vele, hogy az együttéléstről szóló döntés – szemben azokkal a párkapcsolatokkal, amelyek hosszú évtizedekig húzódnak kölcsönös elköteleződés nélkül – egyfajta felelősségvállalás, mert megosztjuk egy másik emberrel egész életünket, annak vidám és szomorú oldalával együtt. Azonban ahhoz, hogy egy párrá váljatok, szükség van egy közös tervre is, annak a közös jövőnek a megtervezésére, amelyben megtapasztalhatjuk az igazi, szívünk mélyén vágott meghittséget is.

A ti esetekben egyikőtök nem hívőnek vallja magát. Ezért először is azt kell végiggondolnotok, hogy van-e olyan lehetséges jövőkép, amely mindkettőtök igényeit kielégíti.

Amikor elkezdődik ez a közös tervezés, megeshet – és teljes szívünkéből ezt kívánjuk –, hogy mindkettőtökben felébred a vágy, hogy mindenki előtt kinyilvánítsátok, és nyilvánossá tegyétek szerelmeteket azáltal, hogy összeházasodtok. Ezzel egy új elköteleződés születhet meg a szívetekben: hogy a köztetek élő szeretet egy új működő sejtje legyen a társadalomnak, mely életet fakaszt maga körül. Az igazi szeretet velejárója néhány kockázat felvállalása is, a fejesugrás az ismeretlenbe, de pont a „holtomiglan-holtodiglan” az, amely egyre hasonlóbba teszi szeretetünket Jézus szeretetéhez. ■

Forrás: CN
Fordította: Szeles Ági

Illusztráció: Jánossy Zsófia

Mosolygó alma

Fél esztendeje, hogy szegény Adorján szűcsöt magához vette a jó Isten.
- Szeressétek egymást, gyerekeim!
Nincs a szeretnél nagyobb kincs a világon.

Nem hagyott a jó ember gyermekeire egyebet ennél a jó tanácsnál. A szegény fiúk apjuk halála után kereset után láttak. Ki lakatosinas, ki asztalosinas lett, a legkisebbik pedig, Péterke, akit valamennyien legjobban szerettek, beszegődött kanásznak.

Anyjuk mosással kereste meg a betevő falatot. Amint egy este hazafelé ballagott, rámosolyog a kocsit porából egy nagy piros pogácsaalma. Egész éjjel azon törte a fejét, melyik gyereknek adja azt a szép almát. Végre abban állapodott meg, hogy nem adja az almát sem egyiknek, sem másoknak, hanem adja Lajoskának, a fogadott gyereknek, aki a legárvább mindnyája között. Lajoska pékinas volt, éppen útra készült a zsemlyéskosárral, amikor a szűcsné ráköszöntötte a jó reggelt:

- Nézd, lelkem gyermekem, micsoda szép almát hoztam neked. Tudom, hogyha ezt a zsebedbe teszed, mindjárt könnyebb lesz a zsemlyéskosár. Lajoska minden harmadik lépésnél megállt, forgatta, nézegette az almát, nem győzött benne gyönyörködni.

- Ha ezt az almát beviszem István bátyámnak a lakatosműhelybe, tudom, megőrül neki. István föltette az almát a polcra, le sem vette onnan estélig. Akkor aztán elvitte Laci öccsének, de az sem harapott volna bele az almába, akárhogy kínáltatta magát.

Letette maga mellé a szalmazsákra, s álmában is a markában szorongatta. Mikor aztán reggel a kútra szalasztották, lekerült vele Jóska bátyjához az asztalosműhelybe. Jóska nem tudott hová lenni örömeiben, ahogy az almát meglátta.

„Olyan szép ez, hogy vétek volna megenni” - gondolta Jóska, s eltette az almát a ládafiába. Csak Szilveszter délutánján vette elő, amikor meglátogatta Péterke, a kis kanász.

- Mikor ettél utoljára almát, Péterke?

- Olyan régen volt az, hogy már azt sem tudom, mikor volt.

- Megállj, keresek egyet ebben a ládában! - S ezzel elővette az ajándék almát.

Péterke két marokra fogta az almát, úgy szaladt vele haza.

- Édes szülém, nézze, mit hoztam én magának! - S odatette anyja ölébe a mosolygó almát.

Dehogy volt az már mosolygó alma, dehogy.

Polcon, szuszékban, ládafiában összefonnyadt, megráncosodott alma volt.

Adorján szűcsné mégis ráismert. S mikor újesztendőt köszönteni összegyülekeztek gyermekei, együtt ették meg a pogácsaalmát, hogy a magjából sem maradt. ■

Inspiráló arcképcsarnok

„Legnagyobb cél pedig, itt, e földi létben,
Ember lenni mindég, minden körülményben.”

Arany János

KÖNYV

Nyáry Krisztián rövid, eleven életrajzokat, portrékat felvillanító Igazi hősök – 33 magyar c. kötete remekül tagolt: a hősokeket olyan csoportokra osztja, mint a sport, a tudomány, a katonák, az „építők”, a vagyon, a művészet, a tanítás, gondoskodás,

a jogkiterjesztés, az erkölcs és az embermentés hősei. Gazdag örökséget rejt az alcím: „33 magyar”, hiszen a legkülönbözőbb származású, vagyoni és társadalmi helyzetű, különböző vallású és világnézetű emberek

alkotják ezt a csodálatos csapatot; ugyanakkor mindegyik ezért a nemzetért, ezért a hazáért élt elkötelezetten, hűségesen.

Sorsukon keresztül feltárul a nem túl távoli múlt történelme, hányattatásai, emberi (sokszor az emberi erőt meghaladó) próbatételei, tragédiái. A könyvből ennek ellenére – vagy talán éppen ezért – életigenlés árad, s mindnyájan erőt meríthetünk a mindennapok küzdelmeihez; helyükre kerülhetnek nehézségeink (eltörpülve a leírt történetek mellett), s tudatosul bennünk: milyen jelentősége van a személyes döntéseknek. Nem hiszem, hogy bármelyikük is hős akart lenni, egyszerűen csak az történt velük, amit Morus Tamás életéről szóló könyvében Robert Bolt így fogalmaz meg: „Hogy valaki egyáltalán ember maradhasson, választania kell..., és akkor talán muszáj, hogy kitartsunk egy kicsit – még azzal a kockázattal is, hogy hősök leszünk.” ■

Körmeny Imre

Eldobjuk a vaskalapot

FILM

„Örüljünk mások örömeinek.” Mátis megannyi kedves emlék kezd peregni belső mozinkban, ahogy együtt nevetünk, együtt mosolygunk barátainkkal. „A humor gyógyszer lehet, akár az aszpirin” – írta Kurt Vonnegut. Ha azonban humor és film kapcsolódik össze, legtöbbször mégis félve ülünk le egy-egy

kiválasztott alkotás elé, mert valószínűsíthető, hogy valaki(k)re nézve ironikus, szarkasztikus, karikírozó megnyilvánulásokkal lesz tarkított. Ezzel a szemüveggel nézve, szinte valamennyi viccet, sőt humoros szituációt is negligálnunk kellene az életünkből. Nem negligál, sőt fejjel megy mind a három dimenzióknak a *Vaskabátok* címmel hazánk filmszínházait is megjárta angol akciókomédia. A brit főváros

legjobb rendőret vidékre helyezik, ahová magától sosem menne. Így kezdődnek a bonyodalmak...

A film görbe tükröt tart a kisvárosi/nagyvárosi lét, az akciófilm zsáner és a politikai korrektség fogalmi elé. Előszóval tér az abszurd humor – a Monty Python által – kitaposott ösvényére, a szójátékok még többszöri megtekintés után is tudnak újat mondani, de azt hozzá kell tenni: a filmben eszköz a helyenként horrorisztikus képi világ is, ezt fontos figyelembe venni, mielőtt a lejátsszóba helyezjük. Jellemző ez a fajta zsáner-kavalkád és kifordítottság a Simon Pegg – Nick Frost színészdúó két másik együttműködésére is, melyeket együttesen „Cornetto-trilógia” néven illetnek, és más-más műfajból csinálnak bohócot, rekeszizmunk legnagyobb örömeire.

Miért érdemes Edgar Wright *Vaskabátok* című filmjét választani? Mert önfeledt, intelligens szórakozást kínál az abszurd humor és a filmparódiák kedvelőinek, izgalmas és üdítő szellemességgel uralja a rá szánt két órát. És mert nevetni nemcsak jó, de gyógyító is! ■

Göbel Gergely

NÉZZÜK EGYÜTT ÉS BESZÉLJÜK MEG!

KÖZÖSSÉGI FILMKLUB az Új Város Központban [1088 Budapest, Rákóczi út 29.]
2016. augusztus 5. péntek, 19:00: Vaskabátok

Bővebb információ:
Göbel Gergely, gobel.gergely@gmail.com

Közéleti kiadvány

ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom
lapja

www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876

ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Prokopp Katalin

Felelős szerkesztő: Tóth Judit

Munkatárs: Kovács Bertalan,

Simkó Zsófia

Olvasószerkesztő:

Csikné Sisák Zita

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:

Maucha Kristóf

Nyomtatás:

Innova-Press Bt. Pomáz

Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2016-ra: 4 900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10 000 Ft

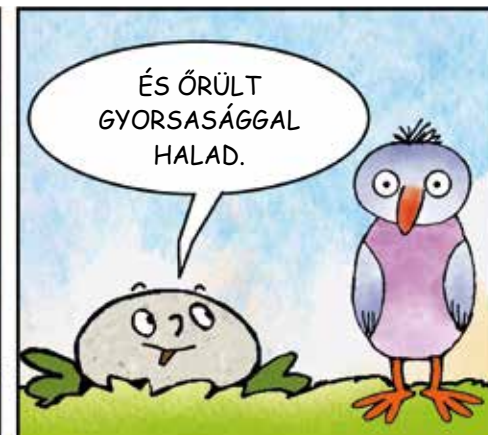
Egy példány ára: 480 Ft

www.ujvaros.eu

Kapcsolódó cikkeink
a 8-12. oldalon.

© Depositphotos.com/
Fabrice Michaudau

TEENS4UNITY
TÁBOR 2016

13–17 éveseknek,
Bükkszentkereszten,
augusztus 7–12-ig.

Információk: teens4unity.hu,
facebook.com/Teens4Unity tábor 2016,
teens4unity@fokolare.hu

újifi **2016**
tábor

Téma:
Találkozások

18–30 éveseknek,
a Kecskeméti
Piarista Gimnáziumban,
augusztus 16–21-ig.

Információk: ujifju.hu,
[facebook.com/Új Ifjúság Tábor](https://facebook.com/ÚjIfjúságTábor),
ujifitabor@gmail.com

Készült a Freepik.com illusztrációjának felhasználásával

új város
egy lap, ami összeköt

ISSN 0865-0829 16007

9 770865 082008

Új Város 2016/7-8